Anul II Nr. 16 — 4 pagini 3 Lei — DUMINICA 9 FEBRUARIE 1941

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
BUCUREŞTI
Str. Popa Petre No. 24 Etaj III
Telefon [illegible]

ÎNVIEREA

SĂPTĂMÂNAL DE POLITICĂ ŞI CULTURĂ ROMÂNEASCĂ

DIRECTOR
TOMA VLADESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 100 lei pe an
Pentru autorităţi 1000 lei pe an

[illegible]

Cearta dintre bătrâni şi tineri

Lămuriri pentru Legionari

Numărul trecut al ziarului nostru ne-a adus diverse bucurii pe care dacă vom avea loc şi timp le vom spune aici, — dar între acestea, între atâtea manifestări unde n'ar fi greu să se vadă destule frumoase posibilităţi sufleteşti pe care neamul ăsta încă le are, noi am reţinut totuş câteva din mai vechi tristeţi ale noastre, nu încă îndeajuns risipite. Am verificat într'adevăr persistenţa unei grave confuzii care, privite în întregul lor şi pe toate planurile, au dus poate, ele singure, la tot răul de azi.

Dar să venim la fapte. Ar fi poate puţin într'adevăr să spun că articolul nostru trecut care explica Legiunea şi chiar erorile ei a interesat, şi nu aş exagera prea mult spunând că în multe locuri el a pasionat, a entuziasmat uneori — aşa încât ne-am găsit în situaţia de a trage nu numai a doua, dar chiar a treia şi a patra ediţie a acestui ziar. Astăzi el este complet epuizat. Mai trist a fost însă pentru noi să vedem că articolul acesta a putut chiar... să surprindă! Să surprindă pe legionari! Am avut în toată săptămâna aceasta un foarte frecvent contact cu ei cari, dacă nu m'au găsit, toţi, la redacţie, au ţinut în orice caz să-mi vorbească, să-mi telefoneze. Alţii mi-au scris — şi biletele lor, le am acum pe masa mea şi le privesc în ce[...]ul când scriu.

Vă spun că cei mai mulţi păr surprinşi — şi că lucrul ăsta constituie pentru noi tristeţea de care am vorbit... de foarte mult timp resimţită.

N'aş vrea să reproduc aici niciuna din aceste scrisori, şi nici chiar un singur rând din atâtea câte vin astăzi să-mi consoleze puţin... izolarea de eri. Este poate [illegible] [illegible] să-ţi reproduci în gazetă proprie, elogii mai ales pe care le simţi foarte puţin patriotice. Nu, dragi camarazi de luptă mai vechi, dar voi însivă de atâtea ori risipiţi, nu sunt aici „aşa" nici „pe dinafară" nici nu ştiu cum mi-aţi mai spus voi în atâtea frumoase scrisori, dar poate o singură calitate mi-o recunoaşte şi n'aşi s'o trec sub tăcere, n'aş s'o refuz: sunt un om întreg cinstit... Numai atât! Aşa cum sunteţi şi voi...

Dar cât vă văd acuma de tulburaţi... Câtă apăsare! Şi mai ales cât sunteţi de dezamăgiţi... E chiar aceasta poate semnul înaltei voastre căderi — care poate fi, pe alt drum, o nouă ascensiune! — şi al cinstei pe care n'aţi pierdut-o, cu toate greşelile, fiindcă o aveţi în pasta voastră, în voi. Chiar rătăciţi între atâţi mizerabili cari au bâlbâit şi au lovit armele pe străzi, voi n'aţi fost acolo decât accidentul penibil al unei inexplicabile anarhii! Iar atâţi bandiţi cari s'au strecurat în rânduri şi cărora le-aţi dat cămaşa verde, cămaşa martirilor, n'au fost decât uzurpatori, — n'au făcut decât să fure buna voastră credinţă. Sunt multe însă de spus aici, — şi eu sper să mai am timp să le spun... Nu v'au mirat într'adevăr atâţi condeieri cari deodată au devenit legionari şi au sărit să vă ardă tămâie la toate icoanele — după ce altădată v'au lătrat din toate căilmările lor?

Procesul e însă mult mai vast — el interesează nu numai Legiunea, dar Ţara, ea însăşi—şi va trebui să-l facem odată pe larg.

Dar iată ce mă doare astăzi pe mine mai mult. V'a emoţionat şi v'a... surprins articolul din ÎNVIEREA, articolul meu. Dacă aş sta să reproduc din atâtea scrisori, refrenul e aproape identic.

...Iată un om — spun cei mai mulţi dintre voi — care nu a fost legionar, care cu toate astea nu a făcut decât să ne chemе, căruia totuşi nimeni nu i-a răspuns, dar care astăzi nu mai puţin ridică steagul nostru şi cere pentru el onoruri care, totuş, i se cuvin!

Un om care ne cunoaşte greşelile, ni le spune, dar le explică în adevărul lor — şi mai ales nu face din aceste greşeli arme făcile împotriva Legiunii însăşi...

Un om care are „nobleţea" — îmi spune cineva... — „să se plece" şi la mormintele noastre, să recunoască elanul, eroismul nostru, chiar azi, chiar rătăciţi...

Un om în sfârşit care totuş nu ne confundă — prin atâta ameţeală! — şi care în ceasul acesta dramatic îşi ridică glasul, singurul glas, ca să ceară „clemenţa" chiar pentru acei dintre noi cari au greşit mai grav...

V'a mai surprins că am scris şi poate am definit exact sensurile Legiunii, luminosul adevăr şi substanţa de atât înflăcărat transcendent a luptelor voastre. Că am vorbit de Nicolae Iorga, — liber astăzi, singur, de atâtea timorate tăceri, ca şi de păcatele vechi...

Dar mai mult decât tot, această clemenţă pe care o cer, — tot singur... — şi pe care nici astăzi n'aş fi în stare să nu o nădăjduesc...

Şi toate lucrurile astea... vă miră! Pe unii din voi, cel puţin...

...Şi pe mine asta mă doare!

Dece? Dar ce-aţi fi crezut? Şi ce-aţi fi aşteptat? O atitudine clară, limpede, liberă, să se petreacă oare atâta de greu? Şi formele prieteniei, să fie oare numai adulaţia sau timoratele aprobări pe care le-aţi obţinut până deunăzi la tot pasul şi peste toate gravele greşeli pe care le ştiţi!

Asta v'a făcut tot răul de azi... Această mizerabilă „prietenie" în care se consolidau diverse poziţii şi se vânau „comisariate de românizare" sau alte locmale, această stupidă „admiraţie" — în care intra adesea destulă teroare — dar pe care voi n'aţi ezitat s'o primiţi, fără să vedeţi că nu era acolo nici o flacără vie, nici o adeziune reală, nici o sinceră participare!

Gândiţi-vă totuş la cărţile voastre mai vechi... Dialogul de pildă dintre „Monsieur Dimanche" şi Don Juan! Sau chiar acest La Fontaine pe care l-am învăţat cu toţi în anii prea mult uitaţi ai copilăriei —

> Maître corbeau, sur un arbre perché
> Tenait dans son bec un fromage...

Aţi suportat această „prietenie"!

Să fim drepţi: de cele mai multe ori, EA singură v'a plăcut... Aţi fost ca acel corb din poveste, prea mult lăudaţi pentru viersul vostru, chiar atunci când sunetul lui se întâmpla să fie strident. Şi atunci, în extazul acestor facile adorări, a fost firesc să vă cadă din mâini un bun atât de laborios câştigat, şi pe care s'ar fi cuvenit să ştiţi să-l păstraţi: „să-l păstrăm", aş vrea aproape să zic!

Nu aţi îngăduit mărturisirea cinstită — şi cine vă spunea adevăruri care puteau fi adesea neplăcute, puteau fi brutale şi crude chiar, voi eraţi siguri că nu vă iubea!

Printre aceştia, ne-am găsit noi... Deaceea astăzi, dece vă miraţi? Încă odată, — cum aţi crezut?... Noi nu putem fi, nu am fost niciodată ca acel publicist, director al nu ştiu cărui oficios F. R. N., care putea să privească rece curgând sângele tineretului şi putea să cânte în corul infam al adevăratei prigoane! Pe noi... fiecare picătură ne doare! Fiecare picătură de sânge curat... Cuvintele părinteşti ale Generalului sunt astăzi marile noastre consolări — în atâta dramă! Iar ordinul lui, de atâta înaltă frumuseţe, care interzice astăzi barbariile poliţieneşti de odinioară — a fost săptămâna trecută steagul nostru de bucurie!

Noi aceştia suntem, — aceştia am fost totdeauna... Deaceea, desigur, ne doare azi puţin să vedem că atâţi legionari cari ne-au telefonat, cari ne-au scris, abia în ceasul ăsta încep să cunoască mai bine condeiul şi inima cu care noi scriem aici...

Destui indivizi, ştim bine — unii fără îndoială proşti, alţii de rea credinţă — ne-au putut mult timp privi ca pe un îndârjit adversar al legionarilor... Nici astăzi nu ştiu dece! Dacă am avut o credinţă pe care o avem şi azi, dacă am stat lângă A. C. Cuza şi n'am trădat steagul lui, pentru niciun oportunism, ar fi fost mai de grabă, cred, o dovadă de caracter — şi lucrul acesta trebuia să placă, pe câte ştiu eu, adevăraţilor legionari.

Cu toate astea eu trebuia neapărat să fiu adversarul, să fiu chiar „duşmanul" lor! Au prilej azi să vadă mai bine... Să vadă cum vorbim, cum am vorbit noi de dânşii, nu când sunt puternici şi tari — dar acum, în ceasul ăsta greu, astăzi, când sunt căzuţi!

Daţi voe aşa dar unui om să cunoască altfel şi să cunoască mai bine formele adevăratei Prietenii... Şi mai ales, tineri legionari, formele astea începeţi prin a le cunoaşte voi înşivă mai întâi...

V'aş sfătui să le vedeţi astăzi în cuvintele, în exhortările, în acţiunea Generalului — care, el însuş, va trebui ajutat!

Tot ce ne strigă el astăzi, nu sunt numai cuvintele unui mare om onest — sunt însă mai mult par'că strigătele unei însângerate iubiri!

O spun aşa cum o cred, din adâncul unei inimi de profundă dragoste — dar mai ales o spun cu autoritatea unei vieţi şi a unui condei pe care nu se va găsi nici o pată.

Dacă nu-l vom ajuta pe General, atunci,... atunci iată ce se întâmplă: sub pretextul acestui accident al naţionalismului şi al tineretului, va prinde din nou să ridice capul ţara aceea plată pe care o ştiţi, ţara conformistă, mediocră şi bătrână de toate păcatele ei! Lucrul ăsta va trebui cu orice preţ evitat. Dar despre asta, altă dată...

Pentru astăzi, numai acestea sunt lămuririle pe care voiam să le dau... Această prietenie a noastră — care să nu mai mire pe nimeni! Este aceeaşi de totdeauna... chiar dacă totdeauna nu s'a putut vedea. Şi ea va continua mai ales, pe aceleaşi mari drumuri ale adevărului. Ale sincerităţii... „Numai aceasta e Prietenia"!

Deaceea dacă noi nu ezităm astăzi să spunem tot bunul legionarilor, la fel ne vom face o datorie să arătăm şi care a fost răul, şi care au fost păcatele lor...

Pentru ca totul să fie lumină! Pentru ca toate inimile să fie mai curând vindecate...

TOMA VLADESCU

Un articol care n'a apărut la timpul lui

ADEVARATA TINEREŢE

de TOMA VLĂDESCU

*Am spus toată strădania noastră de a arăta legionarilor gravele lor erori încă din timpul când erau la guvern. Articolul de mai jos—care n'a **apărut la timpul lui**, — este unul din documentele acestei lupte.*

Astăzi socotim cu atât mai necesar să-l dăm la lumină.

Este un grav apel la solidaritatea generaţiilor, la continuitatea lor necesară, pe care legionarii nu voiau s'o cunoască.

*Dar fireşte, cum noi am fi vrut ca articolul acesta **să apară la timpul lui** multe lucruri sunt scrise numai în aluzii, mai mult sau mai puţin indirecte, — iar altele sunt lăsate să se citească numai printre rânduri.*

Astăzi, lucrurile astea însă se pot preciza.

*In primul pasagiu — **„Inteligenţa să ne conducă"** — este vorba firește de acești demagogi din jurul **Gărzii de fier**, cari, exaltând graba legionarilor, profesau un dezgust de perfidă dispreţ al inteligenţei, lăsând să se creadă că violenţa, bicepsul şi pumnul ajung pentru a face un Stat „Naţional".*

Tot aici în sfârşit, după cum se vede, se mai vorbeşte de altă revoluţie care a putut să ucidă pe André Chénier sau Lavoisier — care a putut să ucidă savanţi... Aluzia era însă probabil prea indecentă!

*In pasagiul următor — **Nu vârste, ci inimi** — caut să arăt că tinerii noştri se înşelau chiar asupra adevăratei tinereţi. A avea 20 de ani nu înseamnă neapărat a fi tânăr, după cum nu eşti totdeauna bătrân când ai 80 de ani...*

Incerc să ajung la erorile tinerilor noştri — dar de data asta trebuia să merg foarte prudent. Arăt aşa dar că dacă unii adolescenţi n'au „tinereţe" fiindcă nu cer şi nu aduc nimic nou cu ei — Tinerii democraţiei, — alţii însă cred că ei sunt „Ţara" cu exclusivitate, numai fiindcă au 20 de ani. Şi arăt stigmatele bătrâneţii care pot să apară chiar pe vârsta aceasta: exclusivismul, teama de concurenţă, lăcomia, egoismul.

*Subt titlul **„Certaţi cu lumea veche"** se recunoşteau desigur aceia dintre legionari cari îşi mascau egoismele cu pretextul unei dezgust de echivoce „tinereţi".*

In sfârşit, din tot articolul se mai vedea ilustrarea deplorabilă a unor oameni cari îşi închipuiau că pot face un Stat naţionalist, — dar din care se găsea exclus însuş părintele naţionalismului, A. C. Cuza!

*Toate lucrurile astea ar fi trebuit să se citească printre rânduri. Probabil însă că ele strigau prea indiscret şi prea mult, — fiindcă articolul n'a **apărut.***

El se va citi astăzi totuş, ca o gravă lecţie pe seama zilei de ieri.

...Dacă toate aceste adevăruri ar fi fost ascultate la timp!

Ceeace pare ca să se descifreze mai limpede, mai puternic în afirmarile zilei de azi — şi nu numai la noi de altfel, dar pretutindeni — este un cult al acestei superioare vârsti care s'ar părea că nu are alt nume decât acela de tinereţe. Sunt aproape 20 de ani de când fascile italiene au pornit la lupta lor de atâtea prefaceri în accentele imperioase ale Giovinezzei pe care le conducea tânărul fost redactor dela Avanti, Ducele Mussolini de azi. Cancelarul Hitler la rândul lui tot din tineri îşi va fi alcătuit primele lui batalioane de asalt — şi pretutindeni, în toate ţările care par să convingă lumea de azi, cu armele cel puţin, acelaş imn al tinereţei rezumă toată energia, rezumă elanul şi, am zice aproape, autenticitatea însăşi a timpului nostru.

Dar chiar în ţările care n'au avut norocul triumfului şi au căzut sub dezastrul negru al armelor, organizaţiile acestui tineret totuşi nu au lipsit, ca să afirme în fond, aproape toate adevărurile, măcar, ale zilei de azi, — şi mă gândesc la acești Camelots du Roi grupaţi în jurul şcolii dela Action Française.

La noi fenomenul a fost identic — şi, ca întotdeauna, nici de data asta n'a fost nevoe să împrumutăm dela nimeni nimic.

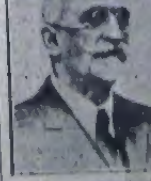
Dacă A. C. Cuza anticipează cu mai multe decenii doctrinele naţional-antisemite ale Germaniei hitleriste — nu mai puţin însă, de aproape 20 de ani, tineretul nostru grupat în jurul acestui om şi al acestei doctrine militează adevărurile noastre de neam şi se bate aproape sigur, şi moare de atâtea ori, ca să ajungă până la înaltele poziţii de azi.

Acesta e primul tablou care ni se oferă. Dar să-l judecăm care numai atât de grabit? Să zicem „tinereţe" — şi gata!

Nu vi se pare că ar surâde puţin Caragiale într'o analiză atât de sumară — şi credeţi că ar fi posibil să ne mulţumim cu atât?... Rostul nostru este dimpotrivă să cunoaştem adevărul întreg — şi să dăm la o parte ispitaţiile care s'ar mulţumi să-l vadă numai pe jumătate.

lucrul pe care nu pretinu să-l facă...

Privesc însă acest contrast care nu face decât să arate cât de mult extremele se ating până şi în aspectul celor mai grave erori! Dacă s'au putut vedea într'adevăr acești cărturari de tip Valéry sau Gide, sau Renan sau Spinoza — puri, cum îi defineşte Benda — şi cari nu credeau că le-ar fi permis să trăiască în lumea esenţelor singure şi a adevărurilor eterne, dincolo aşa dar de lucrul corupt al vieţii, dincolo chiar de Istorie şi Timp, iată de data asta oameni atâta de pasionaţi să coboare, cu atâta stranie chemare a caverelor par'că, încât neagă spiritul până acolo unde din tristа lor fiinţă nu mai rămâne decât un biet simulac, pu[...]

Inteligenţa să ne conducă

Prefacerile care se încearcă astăzi sub ochii noştri — şi care am văzut că seamănă atât de mult pe tot continentul — au atâta putere nouă, nu atâtea forme acelaşi, încât ele ne obligă să le privim nu numai la suprafaţă, dar în fondul lor mai adânc, în chiar motivele iniţiale din care pornesc.

Pentru aceasta însă va fi necesar să gândim! Ştim că este un lucru de care mulţi se feresc — şi am auzit şi noi că „nu ar mai fi nevoe de intelectuali", ca pe timpul în care André Chénier de pildă era ghilotinat, iar Lavoisier putea să numără lor [illegible] de altă revoluţie, care pretindea chiar că altă nevoie [illegible] spiritului! Mai grav e însă că acela cari aruncă inteligenţei acest suveran şi... penibil dispreţ, sunt oameni de cele mai multe ori cari, prin funcţiunile ei tocmai, ale inteligenţei, au încercat să apară şi au încercat să-şi consolideze anume poziţii! Se vede însă mai bine astfel cât de adânc contact cu actul şi cu

un sânge şi violenţele cărnii! Aceeaşi ignoranţă a fenomenului vieţei noastre care nu poate fi decât unitar şi întreg!

Să-i lăsăm pe aceştia însă — ei nu atâta neadevăr, încât e sigur că nu vor mai putea să atingă nici un dealul... In ce ne priveşte noi vom continua să apărăm, în măsura lor justă, prerogativele spiritului, — care singur face calitatea noastră de oameni. Vom continua să credem că acela care-şi închipue că bicepsul e de ajuns — sau că stomacul singur ajunge ca să gândim, ca să formăm un Stat, ca să trăim — acela e un simplu nerod, când nu e un mediocru escroc intelectual... Amatorii sunt liberi s'aleagă!

Dar atunci ce vedem noi în cercul politic pe care vrem să-l privim? Ce lume se agită? Cine frământă şi cine respiră astăzi pentru tot neamul ăsta? Tinereţe? Fără îndoială... E numai atât! Dar iată, — ...la primul aspect cel puţin — iată atâtea frumoase figuri care par să ridice emoţionante semne de întrebare, şi care nu ne lasă să trecem uşor... Să ne amintim care numele lui A. C. Cuza, superbul octogenar, dar a cărui vârstă — când îl priveşti — aş fi incapabil s'o spun! Şi dacă pe A. C. Cuza am vrea să-l vedem ca privind de foarte sus peste noi toţi, ca un patron al timpului nostru — dar atunci acest venerabil profesor Gărdănescu, dar d-rul Paulescu, dar Sumuleanu, atâtea nobile figuri, atâtea arzătoare umbre, încă, şi azi, cărora niciun adolescent, e sigur, n'ar îndrăzni să le smulgă galoanele de lumină ale celei mai sigure tinereţi!

NU VARSTE, — CI INIMI

Şi atunci, tinereţea aceasta — ce este? Nu e atâta de greu s'o spunem! Şi n'aş ezita prea mult să cred că ea este probabil mai întâi acest „zăl" [illegible] — zălul care prefigurează trăsnetul sigur al naţiunii. Care îndeamnă şi care crede. Sub flamura ei s'au adunat, nu ani, nu vârste, — ci inimi. Un loc egal le-a putut încălzi la masa subt aceeaşi boltă, în aceeaşi orbită — nimic nu le-a putut despărţi...

Dar de aceea tocmai e bine să vedem mai atent acum ce se cheamă „tânăr" şi ce se cheamă „bătrân", să vedem tinerii cari nu pot fi tineri, şi bătrânii cari trăesc indiferenţi de toate severităţile vârstei, pentru ca anii, pe tâmplele lor, să rămână fără apăsare şi fără putere... „Bătrânii" cari ne iniţiază în misterele Tinereţei!

Funcţiunea acestor magnifici „bătrâni" — mai ales — s'o vedem! Să cunoaştem mai bine rosturile lor printre noi, să ştim lucrul imens, acest capital de experienţă şi adevăr pe care ei singuri pot să ni-l dea — să primim aceste sacre izvoare de arzători, de exaltaţi elan din care toate entuziasmele noastre pornesc... Altfel cum le-am avea — şi ce fineţe n'ar fi încăldat, dacă n'ar fi fost ale lor!

Dar mai ales să nu confundăm tinereţe şi vârstă... De o mie de ori — să nu confundăm! Nicio eroare n'ar fi mai gravă — niciuna poate n'ar izbuti să ne rătăcească mai mult.

Continuare în pag. 4-a

DOCUMENTARI

MATELOȚII DE MÂINE

Cum lucr[ează] Tineretul hitlerist din [Secția] Marinei

Puțini sunt aceia care știu că Tineretul hitlerist (Secția Marină) își continuă activitatea atât în timpul războiului cât și iarna. În epoca aceasta când nulezele, mijloacele de ambarcațiuni ale Tineretului hitlerist trebue să dispară de pe râuri și de pe lacuri, acum când viitorii marinari nu mai au posibilitatea de a se antrena, bărcile sunt curățate și duse la terenul în magazii. Pentru tinerii hitleriști din Secția Marinei începe o muncă despre care „continentalii” nu știu decât puține lucruri.

Deîndată ce frunzele care cad vestesc apropierea iernii, pretutindeni unde Secțiile de marină din Tineretul hitlerist își are bazele, bărcile sunt aduse pe uscat. După o curățire radicală pe dinafară și pe dinăuntru aceste bărci sunt garate în magaziile speciale. Ramele, cârmele, catargele, pânzele, etc. toate sunt cercetate cu îngrijire și depozitate apoi în aceiaș magazie. Această treabă migăloasă nu înseamnă însă că pentru membrii organizației începe un concediu de iarnă. Dimpotrivă. În perioada de iarnă se face instrucția teoretică și doctrinară, adevărata pregătire în vederea examenului de capacitate al membrilor din Tineretul hitlerist, secția marinei. Tinerii sunt inițiați în arta semnalizării, limba cu care se pot înțelege marinarii și tot ră ajutorul aparatelor moderne de transmisiuni. Și învață după aceea cum să transmită ordinele cu ajutorul steagurilor [illegible]

[illegible]

... le foarte greu de [illegible]. Aruncarea odgoanelor este lucru și mai greu. Toate acestea necesită deprinderea și exercițiu îndelungat.

Evanghelia marinarilor din toa-[illegible]

... [illegible] a fost știința navigației. Busola, cu acul ei tremurător [illegible] unul dintre cele mai importante [illegible]

... casă marinărească sau pentru serviciul militar. În deplină camaraderie cu toții învață [illegible] ce trebue să fie un perfect marinar.

Sectarism și Imperialism

de ALFRED SIGNORETTI

Cum era vorba de un document de o covârșitoare valoare istorică — spun cercurile din capitala nordică — se cădea să nu fie deci sfâșiat cu grabă. Faptul că suma realizată în urma acestei vânzări de pomină se spune că este bărbătită Crucii roșii engleze — comentează aceleași cercuri — nu constitue o circumstanță uușurătoare pentru autoritățile engleze care, prin acest act, s'au făcut vinovate de o gravă abatere față de cultură.

Acest fel de a nu cruța nici cele mai scumpe relicve ale culturii universale este semnul cel mai fățiș că Anglia subordonează valorile civilizației unor interese pe care nu are nici măcar curajul să le arate lumii [illegible] Povestea Crucii roșii este tot atât de tâmpă pe cât este de odioasă [illegible] ... (Bit).

Discuțiile care au loc în jurul proectului președintelui Roosevelt [illegible]

Nu trebue să ne mai facem nici o iluzie, proectele lui Roosevelt este legat cu mii de fire de banda iudaică cu ramificații în toată America și care are în stăpânire Casa Albă [illegible] ... în toată lumea [illegible] președintele Roosevelt va merge cu orice chip pe drumul comandat, mulțumindu-se de orice mistificare propagandistică.

Rezervele opoziției care s'au manifestat împotriva politicii președintelui este foarte probabil că se vor îndrepta spre alte direcții [illegible] Congres au pornit cea mai mare generozitate față de englezi și de imperiul lor. Aspectul financiar al problemei ajutorării este acoperit de o frazeologie „grandi-elocventă” asupra solidarității democratice. Dar pe măsură ce trec zilele, proectul [illegible] Comisiei Unchiului Sam deschide ochii mai bine și scrutează cu minuțiozitate situația clientului pe care el ar trebui să-l salveze din situația falimentară în care se află [illegible]

Unite) sau [illegible] din afara zonei de război. [illegible] republicile sud-americane și cu precădere în Argentina. [illegible] Anglia va trebui să lase să treacă în casele de fier din New York și ultimul pachet de acțiuni și societăților de căi ferate din Patagonia și al societăților petrolifere din Venezuela. Astfel monopolul economic și financiar al Statelor Unite asupra întregului emisfer american va deveni absolut.

Rezervele de acțiuni internaționale, însă, nu sunt inepuizabile. Nu încape nici o îndoială că oameni cu spirit practic, cum sunt americanii, și au făcut calculele cu o mare precizie. Iată că peste Ocean oamenii au încă mărturii și în acest sens. Sondagiile în ceea ce privește cesiunea unui coridor între Alaska și California prin Canada, cedarea unor baze engleze în Pacific, devin din ce în ce mai frecvente, ceea ce înseamnă că în substanță cel puțin Australia și Noua Zeelandă ar trece sub protectoratul Washingtonului. Statele Unite vor să aibă garanții a orice seama, chiar și în cazul deschiderii unei succesiuni. Acesta va fi terenul de înțelegere dintre iudaismul sectar întruchipat în președinția Roosevelt și imperialismul economic [illegible]

[illegible]

Reportaj de război

GENERALUL DE CAVALERIE VON KLEIST

Din timpurile cele mai îndepărtate, năzuința fiecărui comandant de armată a fost de a avea la îndemână o trupă, care să fie capabilă de a realiza mai repede decât infanteria, dar atât cât și ordinile primite. Mii de ani calul era tovarășul de luptă al omului, cavaleria era desemnată „trupa rapidă”. Deabia în timpurile noastre technice motorul a devenit un rival al calului. Pe lângă cavaleria trupelor rapide le mai aparțin unitățile motorizate și motomecanizate: în timpurile noastre technica modernă, regimentele blindate, vânători blindați și detașamentele de recunoaștere, cu armele lor auxiliare, artileria motorizată, pionierii motorizați și trupele de transmisiune. Dar bazele principale pentru punerea în acțiune și metodele de luptă a trupelor rapide, cât și necesitățile care sunt puse comandanților de ordin strategic și tactic, au rămas aceleași.

Un suflu romantic împrejmuie pe marii maeștri călăreți ai istoriei mondiale. Legende, povești misterioase în jurul existenței lor. Bătrânul Zieten, Seydlitz, maestrul călăreț, Bluecher și pipa lui de tutun, au rămas în amintirea poporului [illegible]

[illegible]

Generalul de cavalerie von Kleist [illegible]

[illegible]

Generalul von Kleist, cu toate că are aproape 60 de ani [illegible]

Revoluția în educația din Europa

PROBLEMA EDUCAȚIEI

De când se cercetează și se discută principiile educației a existat conflictul dintre „corp” și „suflet”. Epocile s'au schimbat, timpurile au evoluat. Pendula timpului a lovit, ba aici, ba dincolo. Noi vedem greci despărțiți unii de alții: „Sparta” și „Atena” — disciplina ostășească și cultivarea spiritului. (Nici când n'a existat un contrast mai izbitor între cele două state — în însuși orașul Atena existau epoci ale unei întăriri sporite a fizicului și epoci de o mai și sporită înviorare a spiritualității). Noi vedem în Evul mediu, pe de o parte — educația tinerilor cavaleri în aplicarea virtuților artei războiului, a comportării lor în societate și, pe de alta, asceții înfundați prin mănăstiri, chinuindu-și în autoflagelare trupul păcătos. Antiteza este însă și mai complicată. Atât psihicul cât și fizicul au trăsăturile lor caracteristice. Să amintim drept contraste în cadrul psihicului numai pe umanistul de geniu lui Goethe, față cu cinicul fel al lui Wilde [illegible]

întregi, cari caută să se împotrivească, dovedește numai necesitatea ei istorică. Ultimii cavaleri ingineri ai psihicului, care astăzi, anunță renașterile lor Europei, exact din țara lui Rusanum [illegible] ... sportului cu intenția [illegible] în legătură cu această problemă.

Cu aceasta nu s'a spus încă nimic despre valoarea sau urmăsurarea uneia dintre cele două noțiuni. E totuși posibil, ca într'o zi, să vina curentul din nou și chiar mai accentuat pentru spiritualitate. Anumite semne insigne de toate în Germania, dovedesc chiar de pe acum acest lucru. E vorba deocamdată de o necesitate a evenimentului, e întrebare dacă are un sens de a pune mâna pe spițele roții timpului, sau, dacă se înțelege necesitatea neîndurată a soartei în mersul roții timpului și astfel se confirmă această necesitate.

Atitudinea față de problema psiho-fizicului și-a găsit expresiunea [illegible]

[illegible]

Note Culturale

ZIARIȘTII STRĂINI DESPRE MARELE FILM GERMAN „VICTORIA IN VEST”

Recent a avut loc la Berlin, în fața ziariștilor străini, premiera marelui film al Comandamentului Suprem al armatei germane, „Victoria în Vest”. Filmul a făcut o impresie extraordinară asupra spectatorilor. Corespondentul berlinez al ziarului „ABC” scrie: filmul acesta arată că dușmanii Germaniei au căzut victime propriilor lor planuri criminale. Din tot filmul reiese ținuta cavalerească a Germaniei: niciodată dușmanul nu este luat în batjocură. Corespondentul ziarului „Vreme” spune că filmul ar fi atât de reușit pentrucă nu înfățișează unilateral numai partea germană, ci demonstrează, grație intercalării materialului găsit în Belgia și Franța, operațiile armatelor franceză, engleză și belgiană, precum și mișcările trupelor germane văzute de pe poziție [illegible]

[illegible]

BOMBOANE CU VITAMINA C PENTRU MINERI

Anul trecut, minerilor unei mine germane au obținut regulat — și bine înțeles — bomboane cu vitamina C. S'au obținut rezultate atât de excelente, încât din luna Februarie a. c. [illegible] vitamina C, în formă de bomboane cu gust de lămâie. Această aplicare a fost introdusă pentru combaterea lipsei de vitamina C, foarte răspândită pentru mineri, îndeosebi în perioada [illegible] vitamine, adică din Februarie până în Maiu. Vitamina C poate combate în [illegible]

CELEBRELE PERSONAGII ALE MARELUI CARICATURIST GERMAN, WILHELM BUSCH, AU CHETAT PENTRU „AJUTORUL DE IARNA GERMAN”

Duminecă au apărut în fața grădinii Potsdam din Berlin renumitul caricaturist german Wilhelm Busch [illegible]

[illegible]

INFRAȚIREA DINTRE GENERAȚII

de arhitect MUCICHESCU TUNARI

Am urmărit cu simpatie [illegible] în cuvântările [illegible] generalul Antonescu dela 6 Septembrie și până acuma și n'am [illegible] la ce să ne oprim mai întâi [illegible] Generalului [illegible] [illegible] Antonescu [illegible] [illegible] pe care [illegible] din cercul său.

Generalul Antonescu s'a desprins din haina armatei după ce [illegible] în sufletul și în [illegible] toată drama și toată umilința neamului românesc, [illegible] cu fruntea de [illegible] în sufletul [illegible] toate durerile Țării.

De aci încolo simțindu-și respirația accelerată cu respirația Țării, generalul Antonescu, apare cu un adevărat om politic viguros și cinstit, dar mai ales în deplin acord cu inimile mulțimei.

Constatarea pe care generalul face din primul moment este îngrijorătoare: generațiile au pierdut coeziunea. Tinerii își urăsc bătrânii, iar bătrânii se urăsc întinzând mâna pentru împăcare.

Generalul apreciază urmările acestei prăpastii [illegible] Deaceea strigă, strigă din răsputeri, de nenumărate ori: „Vreau înfrățirea dintre generații".

Dar, în sufletele seci și închircite de cei mai habotnic carieriști nu pătrundea vibrațiunea caldă desprinsă din chemarea disperată a unui părinte.

Ba ceva mai mult: Acești lideri fanatici, răspătau cu dispreț chiar și adeziunea sinceră și nevinovată a fraților care sângeraseră ca și ei pentru idealuri identice dar folosiseră rețete diferite.

Imi povestea cuprins de amărăciune un tânăr student următoarea scenă:

„M'am prezentat și eu la adunarea de constituire a organizației studențești legionare. In fața celor circa 200 studenți legionari din toate facultățile din București, am ținut să-mi ofer munca și sprijinul meu de naționalist și creștin. Am făcut însă precizarea că până atuncea am fost cuzist. Un student legionar m'a apostrofat [illegible] reproșându-mi din nu știu ce cărți[illegible]:

„Vei sta șapte ani în carantină și apoi dacă vei dovedi îndreptare vei trece în urma celui din urmă legionar"...

Cu alte cuvinte, un cuzist care n'a săvârșit în viața lui decât „greșala" de a fi crescut orbește într'un om care a făcut pentru naționalismul românesc cel puțin atât cât... „camaradul" Trifa, devine indezirabil într'un stat românesc. Inaintea lui, trec în marș triumfal, fără de nici o restricție, cei ce și-au făcut școala în cuib, chiar dacă pe aceștia îi chiamă Ilie Stângă, Cocaricu [illegible] Moienescu, asupra cărora s'au găsit după un scurt popas în niște funcții de mică importanță, zeci de milioane...

Și studentul „indezirabil" n'a fost primit în rândurile celor ce se înconjurau cu ziduri chinezești. El a plecat umilit și a continuat să zică cu smerenie aplecat peste mii de pagini de evanghelie naționalistă scrise în cursul celor cincizeci de ani de luptă de patriarhul nostru: A. C. Cuza.

In locul lui au venit alții: La 20 Decembrie 1941, în locurile de mare cinste a stat Groza...

In timpurile de glorie ale mișcării studențești, U. N. S. C. R. s'a gândit la o continuitate a spiritului care stătea la baza mișcării. Deaceea a înființat „asociația membrilor protectori ai studenților", compusă din foști fruntași ai studențimei cari înțelegeau să continue mai departe conducerea studențească. Am avut și eu onoarea să primesc această [illegible] distincție din partea conducerei studențimei de atunci.

Mai târziu noi devenim și eu ca și alții cuziști, un „indezirabil". Și cu privire să nu fi îndepărtat cu o iotă de marele scop al mișcării studențești. Ideia fundamentală care a stat la temelia frământărilor studențești era ideia antisemită. Ori ca dovadă mai concretă putem invoca decât aceea că dela terminarea studenției și până acuma am stat neclintiți cu fața la dușman încadrați în mișcarea cuzistă. A! n'am făcut școala de cuib? N'am suferit [illegible]?

Să ne fie îngăduit de a aduce aici două precizări: odată pentru totdeauna.

Nu contestăm buna intenție pe care a avut-o Corneliu Codreanu, atuncea când a conceput organizarea legiunei pe baza de cuiburi.

Nu ne îndoim deasemenea că mulți dintre legionari, trecând prin asprimea acestei educații de cuib, s'au transformat radical și s'au pregătit pentru orice jertfă. Nu este însă mai puțin adevărat faptul că mulți dintre cei ce au condus rebeliunea și jaful din zilele de 21—23 Ianuarie, au avut această școală de cuib. Și atunci? Dați-ne voie să facem o mărturisire:

Mișcarea cuzistă n'a fost dinamică, n'a fost furtunoasă. Ea n'a reușit să pună strada în marș cadențat. Violența n'a devenit niciodată aci o dogmă. Manifestările sporadice ce au avut uneori loc erau gesturi disperate de apărare legitimă. A. C. Cuza, în special, a reprobat întotdeauna eșirile din cadrul legii; pentru că el a fost, în toată viața lui un incorigibil clasicist.

Piscurile doctrinei le-au atins puțini. Dar cei ce au reușit să se înalțe până aci, nu le-au mai părăsit, oricari ar fi fost riscurile sau ispitele. Pentru indoctrinare n'a fost nevoie de „școală de cuib". A fost suficientă pasiunea pentru adevăr, dragoste de Țară și o înclinație naturală spre etica cinstei!

In aceste grele suferințe, Țara [illegible] pe care [illegible]. Pentru un om care gândește, care se jertfește pentru drept și dreptate; [illegible] suferință, [illegible] „fundătura Pipăia" [illegible] lui A. C. Cuza.

Și cu aceasta am încetat.

Revenind la „Infrățirea dintre generații" pe care o cerea cu atâta pasiune Conducătorul Statului, credem că, la urma urmei dorința va fi împlinită. Odată elementele [illegible] decimate, în cetate vor intra toți cei ce [illegible] semnul Crucii la frunte. Și generalul va stabili ordinea de bătaie:

In frunte cei buni; cei răi mai la urmă. Cu toții însă au datoria să sprijine statul. Pentruca generalul Antonescu este omul fără de prihană. Și mai ales, astăzi, când din toată Țara vin mii de adeziuni, înseamnează că întregul neam îl autorizează să se miște liber. Va fi, deci, o dictatură populară. Toți cei ce-au născut o Țară scuturată de păcate se vor întâlni unul lângă altul în marele front al Generalului: nu vor mai fi nici partide, nici culori, nici clase și nici generații. Va fi un neam, visat în veacuri de toți precursorii naționalismului nostru.

Și ca să dau în mic, un exemplu, de dragostea cu care este întâmpinat Generalul Antonescu, voi face aici o mărturisire, cerând în prealabil cititorilor iertare că mă văd nevoit a vorbi despre mine. Iat-o:

Sunt de 18 ani cuzist. Am crezut și cred în doctrina cuzistă ca în evanghelie. In tot acest răstimp, n'a putut pătrunde în inima mea nici un om politic, afară de A. C. Cuza. Astăzi însă, mânat de nu știu ce arzătoare dorință de luptă simt nevoia de a striga din răsputeri:

Trăiască Generalul Ion Antonescu.

Francmasoneria ctitor al imperiului britanic

Francmasoneria [illegible]

[illegible]

In anul 1717 ia naștere marea lojă londoneză prin fuziunea vechilor asociații masone din Anglia.

Asemănarea ei este frăținească [illegible] principiile și metodele ei sunt pretutindeni impuse. In 1751 mai multe loji se [illegible] sub numele „Regular Lodges of Ancient Masons", lojă independentă de cea londoneză. Marele său maestru [illegible] lucră cu toată energia și perseverență pentru unirea celor două mari loji care se fac sub numele „United Grand Lodge of Ancient Freemasons of England". Din conducerea celor două loji au făcut parte ducele de Sussex, prințul de Galles, ducele d'Athol și ducele de Kent, iar primul mare maestru al lojii unificate a fost ducele de Sussex.

Odată cu această unire francmasoneria engleză capătă o putere extraordinară. Influența ei devine hotărâtoare, iar forța politică devine formidabilă și se resimte oriunde imperiul britanic este competiționar, pretutindeni unde Marea Britanie își dispută vreun titlu de proprietate sau de cucerire. Desluși pare stranie și semnificativă coincidența, sincronismul ce există, între ascensiunea masoneriei britanice și creșterea puterii imperialismului englez.

Incepând cu secolul XVIII-lea, adică tocmai atunci când masoneria își fundează o existență durabilă devenind papiceratorul Europei și ambasadorul imperialismului englez, [illegible] cu pași vertiginoși [illegible] puterii sale [illegible] fără rezervă, [illegible] satanică, de forțele oculte ale masoneriei.

Aristocrația engleză, regii englezi, toată elita socială și politică a Marei Britanii, au fost șefii necontestați ai lojilor masone. Francmasoneria și imperiul britanic au format în decursul istoriei o admirabilă simbioză, un organism puternic și unitar, care a făcut din patronul lor [illegible] arbitrul istoriei mondiale. [illegible] colosului britanic [illegible] în hrubele subterane [illegible] masoneriei, iar grandoarea [illegible] negaiabilă este un capitol scris sub auspiciile spirituale ale talmudului de mâna invizibilă și necruțătoare a lui Iuda. Nu voiu mai aminti numele tuturor aristocraților și regilor englezi cari au făcut parte din conducerea masoneriei. Este deajuns să spun că începând cu anul 1737, când prințul englez Frédéric de Galles, fiul regelui George II se înscrie în masonerie, toți aristocrații și regii englezi au fost membri și conducători ai lojilor iudeo-masonice. Incepând cu regele George III și sfârșind cu ultimul membru al Casei Hanovra, toți au fost membri, conducători și [illegible] protectori ai francmasoneriei.

Regele Eduard VII-lea a fost protectorul marilor loji ale Scoției și Irlandei iar în 1875, urmând marchizului de Ripon, a fost numit mare maestru al lojii din Anglia. Se știe că Eduard VII a fost, prin politica sa de încercuire a puterilor Centrale, unul din instigatorii războiului mondial.

Deasemeni regele George V și soția sa regina Mary, au fost francmasoni.

Eduard VIII-lea, actualmente duce de Windsor a făcut parte din loja „Household Brigade Lodge".

Am făcut acest scurt istoric al masoneriei engleze, pentru a evidenția strânsa cooperare dintre ocultele francmasoneriei și conducătorii și realizatorii imperiului britanic.

O concluzie se desprinde clară și peremptorie. Iudaismul prin creația și instrumentul idealurilor sale francmasoneria, a ctitorit arhitectura solemnă și trainică a imperiului britanic. Și deaceia pe cei cari cunosc această complexă coaliție anglo-iudeo-masonică nu-i poate surprinde intervenția promptă și tradițională a Angliei, oridecâteori reacțiunea lumii creștine se îndreaptă împotriva infamului Iuda. România, această țară bătută parcă, după cum spunea marele și neuitatul nostru Octavian Goga, de „nenorocul lumii toate", clădită pe planul etern social și pe temeiul sfânt al unei dreptăți care va trebui să reînvie, a suferit de mult datorită acestui glas care se cerea ascultat chiar cu prețul vieții noastre 1878 și 1919 [illegible] și chinuitor în conștiința sufletului nostru. Și există un singur om în țara aceasta, care a sacrificat o prietenie scumpă și a urmat cu o impresionantă consecvență protestatare idealul de apărare a sufletului nostru național și creștin. Cât ne-a durut când n'a fost înțeles și cât de chinuiți am fost când deși el [illegible], era evitat cu o consecvență programatică. Este profetul, sublimul dascăl de conștiință națională, A. C. Cuza. Francmasoneria a fost la noi ca pretutindeni arma politică a imperialismului iudeo-englez.

Cu concursul francmasoneriei Anglia a reușit să fie arbitrul continentului european și chiar al lumii întregi constituind societăți secrete masone iar prin acestea revoluții antinaționale și chiar războaie. Faimosul Intelligence Service este format din cei mai reputați și mai abili membri ai masoneriei.

Fostul ministru de externe englez Canning într'un discurs pe care l-a ținut după congresul dela Verona (1823) a lăsat să se întrevadă complicitatea anglo-iudeo-masonă, iar marchizul de Custine afirmă clar coaliția anglo-masonă în opera sa „Spania sub Ferdinand VII".

Această complicitate este istoria Angliei, este morbul tuturor învrăjbirilor și al scapărilor inumane, este nervul tuturor instigațiilor soldate cu sânge creștin, este marșul scelerat a lui Iuda, sarabanda neîncetată, [illegible] ca danasiă sinistră peste credința, tradițiile și drepturile lumii creștine. Și atunci o concluzie se impune cu forța unui adevăr implacabil: Noua ordine, spirituală și politică a Europei să elimine din cadrul ei, definitiv și irevocabil, monstrul iudeo-masonic, cu toate anexele și instrumentele sale.

Mircea Rusovici

Polemici de actualitate

Societatea [illegible]

[illegible]

M. TUNARI

LUPTA MARELUI REICH

GERMAN ȘI PACTUL TRIPARTIT

Intr'una din cuvântările sale în fața microfonului, ministrul Eden a spus odată, că englezii ar face bine să nu deschidă harta Europei din Atlas, deoarece ea este măgulitoare pentru Germania. Ar fi mai bine pentru englezi, ca imaginea hărții lumii în întinderea ei, să-i impresioneze; Europa apare mică și puțin importantă, în mările lumii, stăpânite de Marea Britanie, care cuprind aproape două treimi din suprafața pământului. Această declarație este mai mult decât importantă pentru germanul din acest războiu, pe care putere străină de spațiu și criminală, l-a rupt dela gard. O mare parte din istoria Europei și într'o măsură oarecare și a Germaniei se desfășoară de pe mări. Tocmai legăturile maritime au făcut rasa nordică destoinică, și în mare măsură participantă la crearea culturii europene. Energic, în general, istoria învață, că problemele mai importante ale Europei și ale Germaniei se hotărăsc pe mare.

MICA INCURSIUNE ISTORICA

In timpuri încă nu prea îndepărtate, locuitorul german din interior, în fața ochilor căruia Reichul părea drept o putere continentală a uitat de nenumărate ori, că patria nu se afla la mare, astfel că în cazul unor amenințări din partea inamicilor, va avea de apărat o fâșie lungă de coastă. Este cunoscut, că atotputernica Hansa germană de odinioară — a cărei importanță maritimă a fost desvoltată deja într'o mare măsură, pe când interesele maritime ale Angliei nu jucau încă nici un rol — s'a prăbușit însfârșit, fiindcă îi lipsea tocmai apărarea spatelui din partea unei puternice puteri naționale. Exact astfel, mai târziu a trebuit să se renunțe și la coloniile transoceanice care au fost cucerite de marele Kurfuerst: și aici a lipsit presupunerea internă a puterii naționale. Chiar și în timpul războiului mondial, s'a putut întâmpla ca oamenii cari hotărau în Germania, să nu cunoască adevărata situație. Împotriva concepției marelui amiral Tirpitz, ei n'au vrut să înțeleagă, că odată cu intrarea Angliei în războiu decizia va fi transferată în mare parte pe mare. Conducerei flotei i-au fost [illegible] cătușe, cre au tărăgănit acțiunea energică a flotei maritime prea mult timp, împiedicând totodată submarinele împodobite cu cele mai nalte glorii, să ajungă până la ultima lor biruință. Pe lângă aceasta diplomației germane nu i-a reușit de a face blocada engleză în totalitatea ei, ineficace. Deoarece atunci Italia a fost unul dintre inamici, n'a existat neslingherita poziție a Anzi Nord, adică Marea Baltică — Marea Mediterană, care a fost recunoscută și transpusă în fapt în importanța ei decisivă de marii împărați ai Casei Staufen, Friedrich I și Henrich VI. Mare de aceasta, în [illegible] nu se află nici un aliat care în [illegible] focului mondial să [illegible] drept [illegible] intereselor germane și necesităților de putere [illegible] în coloniile din Marea de [illegible] și [illegible] din Orientul îndepărtat, [illegible] aceste colonii n'au putut fi apărate un timp mai îndelungat. Intr'adevăr, din aceste motive, Reichul German era [illegible] astăzi: iar aceasta i-a devenit neîndupIecată fatalitate.

De 6 ani, a ridicat Germania național-socialistă până la rangul unei puteri încă necunoscute, s'a înarmat și pe mare. Cu toată puterea, el s'a pus în acțiune pentru construirea unei marine de războiu puternice și gata de orice jertfă. In unită colaborare cu Mussolini, cu cel mai politician realist extraordinar al Europei, el a creat axa, a cărei putere de acțiune se întinde acum peste Marea Mediterană înspre Africa. Sub conducerea sa genială, privirea Germaniei Mari care a fost îndreptată asupra Mării, a devenit temută. El a pus neîndupIecatul punct de plecare ale germanilor, în spațiile lor proprii puteri ca și a criteriile națiuni în adevărata proporție unul față de altul. Având nădejdea că și Marea este spațiu vital german, la 27 Septembrie 1940 a fost semnat pactul din Berlin: ca unire a Axei cu imperiul japonez care s'a decis să introducă în orientul îndepărtat noua ordine și care ca stat conducător stăpânește spațiul din Asia Orientală. In Pactul Tripartit, s'a născut astfel o nouă ordine de puteri înspre de orânduire în lume, în care — ca contrast față de războiul mondial! — paralele umanitare vechi ale Angliei rimează cu neputința.

Insuși lupta împotriva Imperiului mondial britanic, își are greutatea în atacuri asupra arterelor vitale engleze pe mare și direct asupra patriei mama. Servindu-se din tradiția sa eroică, de a nu mai fi singură în lumea largă, Germania Mare va ajunge în felul care i-a fost pus de soartă: O pace succesivă, care să aducă și restului lumii liniște și siguranță, întrun spațiu vital asigurat!

Spațiul vital al germaniei de astăzi

Astăzi însă când între alicle, Asia și Mările lumii au devenit din nou concepții de morală ale Europei? Din nou poporul german, care pe baza prestațiilor și capacității sale care ridică pretenția pentru un spațiu vital corespunzător trebue să-și cucerească dreptul în această lume cu arma. Pentru acest spațiu vital este dus însfârșit actualul războiu, pe care Anglia l-a ținut drept inevitabil, în ciuda eforturilor onorabile de înțelegere ale lui Adolf Hitler. Astăzi însă lumea cunoaște adevărata cauză că tocmai clica engleză de plutocrați vrea să interzică poporului german drumul spre bogățiile lumii și dreptul pe mările lumii — [illegible] din natură!

Adolf Hitler, [illegible] într'un [illegible]

FAPTE ȘI COMENTARII

Un articol care n'a apărut la timpul lui

ADEVARATA TINERETE

Urmare din pag. 1-a

De acum am zis: — bătrâni cari nu cunosc nimic din scleroza și din rigorile vârstei și „tineri" cari n'au nimic din avânturile fierbinți, din aurul tinereții. Cum sunt aceștia? Să-i vedem!

„Tinerii" Democrației

De multe ori într'adevăr, amână să privesc în jurul meu lume în care se spune că niciodată nu m'am găsit mulțumit — superbă sufeințâ de care e nigur că n'am să mă vindec! — am fost adus să fac portretul unui fel de om dulceag, confortabil, „bun" două parți, dar pe care s'ar spune că vârsta il mâne, numai cu 20 sau 25 de ani, fiindcă el nu a avut niciodată energia și în destinul lui nu a fost scris să treacă prin acele frământări ale vieții.

Este băiatul pe care l-ați întâlnit în atâtea anticamere și în atâtea saloane, băiatul de treabă și bun, să repet, dar care străbate spațiul dintre 20 și 30 de ani ca o fatalitate biologică numai — fiindcă el a fost predestinat să fie un domn cumsecade, cu ceafă, cu abdomen, cu chelie și cu baston. Cu derovații și cu consilii de administrație, deținut [illegible] — cu lefuri chiar — cu o viață sigură, „cariera", și cu patron care să-l poarte de grijă. Copil, el a fost adorat de mămica și răsfățat de papa, a crescut din plin pudrat — pe care nici măcar n'a imaginat să le strice, cu orice chip — nu și-a scrântit niciodată un picior sau o mână (guvernanta era lângă el), n'a avut nimic emoție, iar capul nu l-a durut decât numai de indigestie... Părinții au fost atâta de atenți să-l hrănească! Iar când și-a terminat studiile în țară — băiatul a fost întotdeauna conștiincios și de treabă — aceiași părinți l-au trimis să învețe mai multă carte... la Paris de obicei. Dar s'a întors și de acolo. E posibil acum ca el să fi uitat pe undeva vre-o femee adorabilă, sau vre-un copil fără tată — dar pentru care n'a fost „nimic" de făcut fiindcă, necunoscând erotismul, bruta noastră atâta de cumsecade n'ar putea să-și priceapă nici lașitatea. Și totuși e bine. Părinții sunt mulțumiți... fiindcă au o diplomă mai mult — și atât ce-i interesa. Sunt mândri de copil firește, care tot „copil" a rămas — și care acum se razboie leneș și pare... așteptând să fie hrănit. Un patron, un patron, se caută un patron... fi-vo păi lătica — dacă nu cumva mămica are, cu mijloace mai sigure să-l găsească.

Și băiatul nostru — „deștept băiat" — va fi acum de cele mai multe ori șef de cabinet, cum se zice, la d. Tătărescu de pildă, sau la destui alți tătărești din atâția câți au ținut în mână țara democrației noastre de până deunăzi. Acum „cariera" începe. Băiatul e apucat — dar e șef de cabinet mai ales. Apoi dansează frumos — „epatant" chiar! Și sunt atâtea fete care nu așteaptă decât „o partidă". Cariera se consolidează... Băiatul a intrat „în rândul oamenilor" — și înmormântarea asta confortabilă, el și-a făcut-o atâta de mulțumit, atât de curând, pe nesimțite! Firește, va trebui să fie deputat, va fi și ministru — par'că Bibescu n'a fost, sau Titeanu? — va fi de toate. O cer saloanele și cucoanele — s'am spus: dansează atât de frumos! Iar cărările vieței fiind strâmte și înguste..."

Vieața comodă...

„În rândul oamenilor" însă, — aceasta va trebui să reținem! El n'a protestat niciodată — decât poate ca să-și mărească salariul — dar altfel totul a fost bun, și el n'a avut să spună și nu s'a gândit să schimbe nimic... O viață acceptată — fără s'o fi privit măcar! — o vieață comodă, cu un cuvânt: singura lui religie! Nicio dramă, nicio febră nu l-a cutremurat... Niciun ideal, chiar absurd, nu l-a ridicat protestări — nicio durere străină n'a putut să-l atingă. Nicio îndoială, nicio neliniște nu l-au pus în trebări — și n'au izbutit să-l frământe, să chinuiască pasta [illegible] imperturbabilă... și definitiv! El a fost „MULȚUMIT" — de când s'a născut... El va continua să fie mereu!

Dar atunci ce a adus el în lume, de când a venit, dacă totul era perfect până chiar înainte de el? Ce spune omul ăsta, ce contribuție va da? Soarele când răsare aduce lumină. Toate dimineții sunt pline de foc. Toate nașterile sunt glorioase...

Dar el? Când a sclipit, când a ars: când a fost „tânăr"? Și atunci ce vreți să facem cu acești 20 sau 30 de ani ai lui, fără nici început spectacolul acestei scleroze? Ea se va instala în birouri, în administrație, în bănci, în guverne... în democrații — și, atâta de mulțumită, va veghia de acolo ca nu cumva să ne ofensam Rutina, ca totul să rămână „așa" și să nu se schimbe nicăieri, niciodată, nimic!

Au fost „tinerii" democrației aceștia, — dar, încă din leagăn, bătrâni, confortabili adică, mulțumiți, cu abdomen și cu tot ce v'am spus! În societățile noastre, ei au fost totdeauna cea mai sigură invitație la moarte...

Dar oare să fi fost aceștia singurii monștri cari au trecut orbi prin viață, și cu simpla lor figură au putut să insulte numele Tinereții? Noi nu am putea s'o spune'm, — și ne vom apleca puțin peste propriul nostru trecut, de unde pentru noi se vor ridica oricând cele mai sigure lecții.

Negreșit, „tânărul" este acesta pe care-l știm, — pândind lumea aproape s'o vadă cum crește „alta", odată cu apariția lui, stârnind alte orizonturi și alte lumini, dorind mereu, dorind mai ales, „lançant du front le cent pur sang, de ces vingt ans, tout hennissants", cum ar fi spus Rimbaud cu genialul lui calambur!

Dorind într'adevăr — și un alt cântec, o altă Poesie ne cheamă... Este drama nemoaslă a noului Dr. Faust, care nu se mai regăsește:

Ich bin zu alt um nur zu spielen
Zu jung um ohne Wunsch zu sein!

E încă tânăr... îl agită Dorința — și ea îl păstrează! Atâta timp cât suntem aprinși, dorim, și cât vrem altceva, mereu, — nu vom îmbătrâni! Clemenceau câștigă la 80 de ani un răzbel — pe care alții „tineri" de mai târziu, l-au pierdut... fiindcă nu fost mulțumiți! Dar Clemenceau, rând pe rând, *l'homme libre* și *l'homme* [illegible] me enchaîné, dusese o vieață de luptă... La fel A. C. Cuza, la acești 83 de ani pe care se zice că-i are — cine ar putea s'o creadă — se vede mai viu încă, mai actual decât va fi fost poate chiar acum o jumătate de veac... Aceștia sunt „bătrânii" cari n'au izbutit să aibă nimic din vârsta pe care numai anii pretind să le-o dea. Eternii noștri contemporani!

Dar tinerii protestatari ei înșiși — fiindcă de ei vrem să vorbim — cunosc ei oare, cunosc ei totdeauna bine gravele primejdii ale propriei lor tinereți?

Și nu-i vedem adeseori căzând par'că în alt vase decât acela în care trăesc, și nu-i vedem chiar prinzând atâtea forme bătrâne — în ciuda chiar a acestei vieți tinere în care vor fi știut să pătrundă? Nu-i vedem timorați, nu-i vedem exclusivi și geloși, — bătrâni! Nu-i vedem grăbiți să îngroape trecutul — solidar de altminteri cu ei — dar căci când acest trecut ar vrea să-i examineze, să-i piardă!

Am spus că ne aplecăm cu pietate, cu eruditie, peste trecutul nostru... Unde ne-am duce mai sigur!

Să-l deschidem atunci pe Mihail Eminescu... Dar de data asta să-l și citim! Paradăm de atâtea ori numele glorios al înaltului poet, a cărui frunte de Cer ne arde de câte ori o privim — dar ni se pare totuș că ne pricepem noi, nu știu cum, să-i rămânem încă atât de străini... Să fie oare destinul *Luceafărului*?

În veci îl voiu iubi și 'n veci
Va rămânea departe!

Aveau un anumit elan, erau protestatari și într'un fel puteau să pară „tineri" desigur acești înflăcărați pașoptiști cari scriau pe la „Dacia viitoare" și voiau neapărat să ne dea atâtea curioase idealuri adunate din exaltările lui Mickiewitz sau din retorica lui Edgar Quinet. Dar ce era această îndârjire pe care nu exitau s'o arate, — și ce semnificație puteau să aibă protestările lor! Și mai ales cum privea Eminescu pe *„tinerii noștri domnișori dela Paris"*!

Certați cu lumea veche...

Iată-i mai întâi certați cu o întreagă lume din care ei totuș s'au ridicat, dar din care nu se pricep acum să aleagă aproape nimic — confundând și bun și rău în aceeași oroare pe care ei o aruncă trecutului tot, acestei lumi „îmbătrânite" și „vechi"... Iată-i mai ales socotind că platele lor în vânt și atâtea aroganțe puțin potrivite, rezumă tot lucrul de tinerețe care-i îmbată, — dar pe care nici nu s'ar mai osteni să-l caute dacă nu cumva a rămas mai mult chiar pe tâmplele cele mai albe... Dar mai ale iată-i ocupați de numai ființa lor, grăbiți să prindă demnități, onoruri, locuri și posturi, salarii în sfârșit... Și atunci „tinerii" aceștia încep să aibă puțin mirosul de naftalină!

Eminescu îi vede, îi simte — el cunoaște adevărul vor al marilor bătrâni cari nu îmbătrânesc — și n'ar ezita să i-l spună. Le constată mai întâi „pretențiile exagerate", „sterilitatea" [illegible], firește, pentru a denunța în sfârșit grosolana morală care se rezumă în „a protecțiuni principii mari pentru a obține funcții, pentru reversibilitatea lefurei"... Iar, căci când ar fi vrut să prevină acest „bătrânețe" care ar fi putut să i se opună, acestei pe care nicicum timpul nu-l atinge, în același timp, se grăbește să scrie:

„Am mai îmbătrânit pe malurile Dâmboviței. Deci, cu iertarea Dumnealor fie zis: farisei, cu ori fără de „animă", precum știm a număra până la patru, tot astfel spunem și adevărul, oricare ar fi impresiile cu care-l vor întâmpina cei atinși de el".

Dar mai ales îi va instrui Eminescu pe acești „tineri" atât de preocupați, atâta de mulțumiți de ei, în lecția mare a bătrânilor cari moan procedat și dela cari ținem aproape tot ce avem. Le va pune desigur că

„orice bun de care ne bucurăm în lume e în mare faptă altora și că procesiunea lui trebue răscumpărată printr'un echivalent de muncă".

Fără îndoială, și nimic n'ar avea mai mult adevăr. Ca să pricepem însă, înseamnă să știm mai întâi că naționalismul nostru — naționalismul lui Eminescu — este organic, și că în el totul se leagă. Indivizi, clase sociale, bătrâni, tineri, spațiu aproape și timp... Totul nu este decât un corp — acelaș „corp național". Nicio spărtură nu este posibilă, fără ca întreg acest corp să fie lovit — și de aceea poate, mai mult chiar decât lupta de clasă, cearta generațiilor este cel mai greu accident pe care-l poate cunoaște viața unui popor...

O ȚARĂ TÂNĂRĂ

Un naționalism organic, am zis, — și să pricepem bine cuvântul, să nu-l credem de circumstanță și gol! Dar atunci o plantă ruptă din tulpina pe care crește, — frunzele ei, vedem repede, se întristează și mor.

Și atunci acești tineri cari pretind să rupă atât de orb cu trecutul, au aerul să renunțe par'că tocmai la sevele din care se hrănesc propriile lor energii — când nu arată, în egală măsură, cele mai bătrâne pasiuni, care le strică toată figura! Geloși, exclusivi și răi, și avari în toată ființa lor, ei par să trădeze oarecum în spaima acelor bătrâni cari și-au păstrat nealteratele lor primăveri, par într'adevăr să se teamă că aceste glorioase focuri care încă ard cu flacăra lor dintâi, amenință nu știm ce mediocre și anemice elanuri fără vlagă și fără puteri.

Dar țara cea mai tânără, am zis, este aceea în care oamenii sunt tineri! Pe aceștia să-i căutăm... Și par'că anume, ca să ni-i arate, ideal aproape, Mihail Eminescu, iată el desigur, a scos din splendoarea legendei pe acest om „al vieții fără moarte și tinereței fără îmbătrânire", pe care îl cântă până și în basmele noastre!

Lângă el, lângă omul acesta — și lângă Eminescu desigur — ar fi inutil aproape să mai rătăcim în teoriile spengleriene ale generației — sau în atâtea alte inutil de complicate doctrine...

Tinerețea — știm acum ce se chiamă. Este acest foc, al inimii simple, care sfidează vârste și ani. Sunt atâtea frunți albe, dar pe care putem să atingem roua primelor dimineți... Este unirea lor cu splendida libertate a unei adolescențe pe care nici un egoism n'o apasă! Aceasta ar fi o țară tânără... Și, orice s'ar spune, aceasta e țara pe care va trebui s'o facem.

TOMA VLADESCU

Revoluție la mahala

Seara de 22 Ianuarie pe Calea Moșilor —Caragiale în plină actualitate. „Lupta" cu „Masonii" Tragicomica pățanie a unui refugiat

Magazin devastat de rebeli

[illegible] 21-24 Ianuarie [illegible] Caragiale [illegible]

[illegible]

Revoluție în plină desfășurare

[illegible] Caragiale „Să ne pricepem puțin pe la revoluție!" [illegible]

LA „LUPTĂ"!

[illegible]

— „Stați! Sunteți jidani!"

[illegible]

REFUGIUL ANTIJIDOVESC

[illegible] Goldenberg [illegible]

[illegible]

— „Mârșă, ești fără grijă, avem un pașă!"

E drept că [illegible]

I. T.

Redacționale

Dintr'o eroare tipografică s'a omis a se arăta în numărul nostru trecut că articolul d-lui prof. George Cuza — „În lupta cu franc-masoneria" — este preluat după revista lunară [illegible] Moldovei.

UN INSTANTANEU RAR

Artileria antiaeriană germană încleștată pe coastele de nord ale Franței în plină activitate

[illegible] „TIPARUL ROMÂNESC" S. A. Str. Sărindar Nr. 16 — București.